

Chelălăi
mereu, de
parcă Șefu' ți-ar
smulge urechile
când te săpunește.

Lătră să alunge un
fluture, care zbura curios în jurul lui.

Dar nici eu nu am chef să înot azi, spuse Drago și
se întoarse la umbră.

Luna scutură din cap.

— Ce vă mai place să stricați toată distracția!
strigă ea.

Apoi țipă speriată, căci, dintr-odată, salteaua sub
formă de crocodil începuse să se miște tare.

— A venit monstrul lacului! răcni Dănuț cu o
voce joasă. O să te înghită imediat.

O aruncă pe Luna în apă.

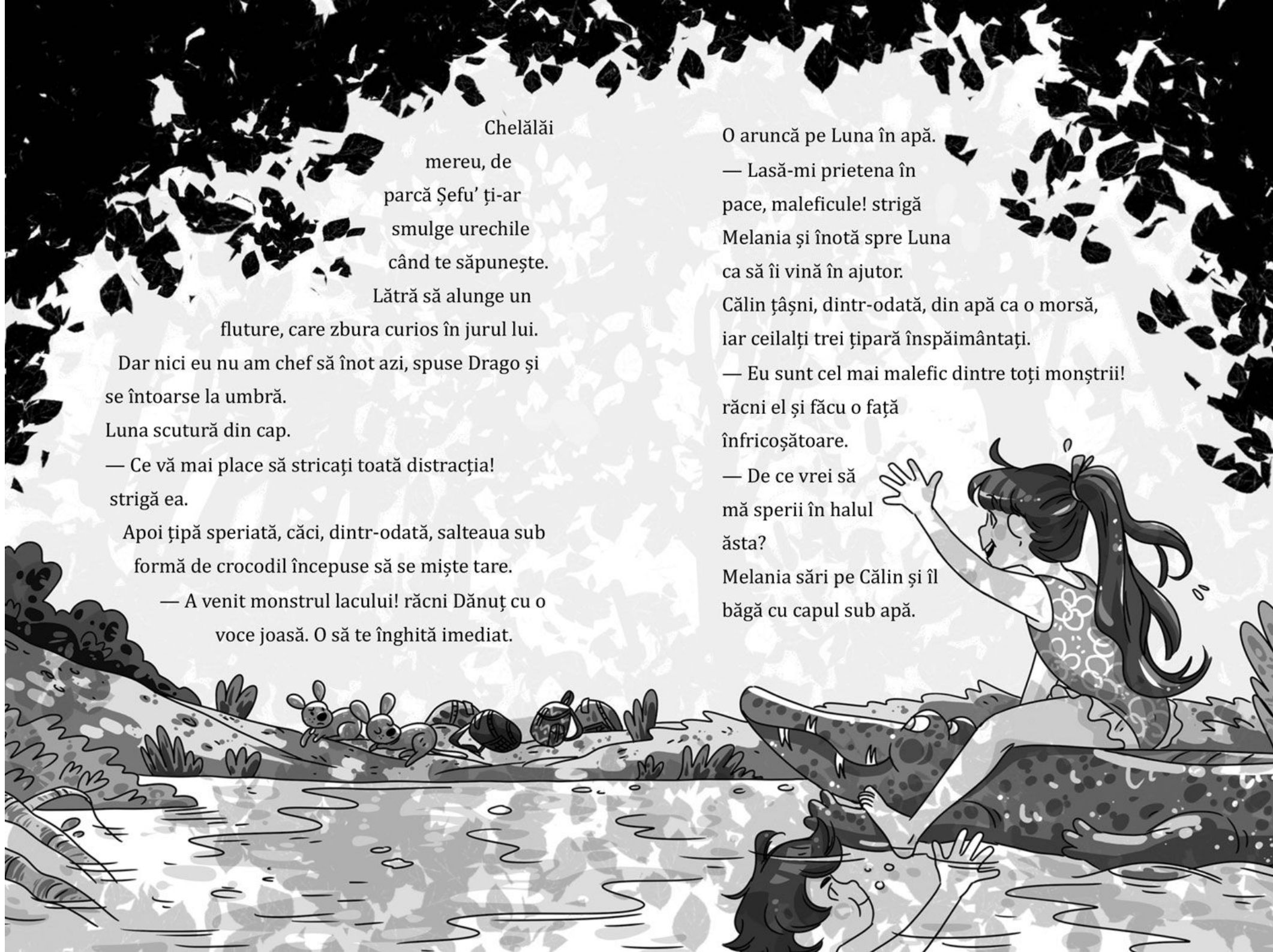
— Lasă-mi prietena în
pace, maleficule! strigă
Melania și înotă spre Luna
ca să îi vină în ajutor.

Călin țâșni, dintr-odată, din apă ca o morsă,
iar ceilalți trei țipară înspăimântați.

— Eu sunt cel mai malefic dintre toți monștrii!
răcni el și făcu o față
înfricoșătoare.

— De ce vrei să
mă sperii în halul
ăsta?

Melania sări pe Călin și îl
băgă cu capul sub apă.

Melania fusese singura căreia Luna îi destăinuise taina flautului fermecat. Așadar, de unde să fi știut Dănuț că sursa Lunei era chiar un porc-mistreț?

— Mulțumesc, Melania, am încheiat cearta.

Scuză-mă, Dănuț, renunță Luna.

Melania dădu din cap mulțumită.

— Între timp, mi s-a făcut o foame de lup, mi-e poftă de clătite, spuse ea.

— Din păcate, planul cu clătitele a picat, spuse Luna. Mama e în oraș și nu vrea să ne lase pe noi singuri să le facem.

Dănuț zâmbi.

— Nicio problemă. Am adus cămara cu mine.

Își deschise rucsacul.

Melania și Luna scoaseră un strigăt de bucurie.

— Da, este grozav! spuse Melania și luă nerăbdătoare din mâna lui Dănuț o cutie cu provizii.

Mmm, plăcintă cu mere! Delicios.

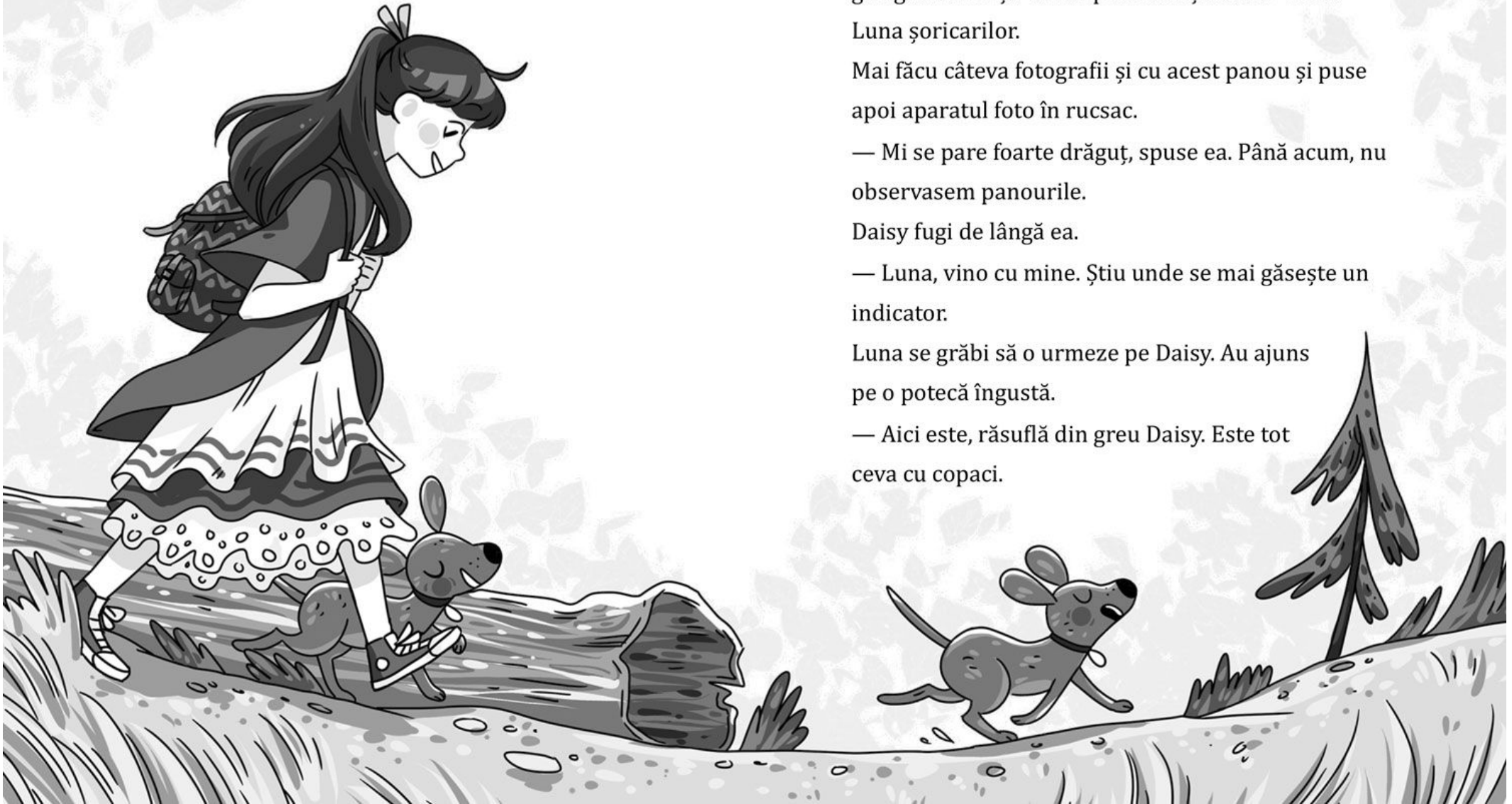
— Mama a făcut-o. Și mai am și câteva bucățele de brânză, iar pâinea asta integrală am făcut-o împreună cu bunicul, spuse Dănuț mândru.

Călin aprobă din cap apreciativ.

Făcu o poză cu aparatul lui Călin și plecă repede mai departe, motiv pentru care aproape că rată următorul panou.

— Ia priviți, ce dulce e! strigă ea.

Acest panou era la fel, dreptunghiular, și avea o culoare de fundal gri, care sigur fusese în trecut alb.

Dar veverița desenată pe el, care ronțăia de zor la un con de brad, încă mai era ușor de recunoscut.

— „Vă rugăm să rămâneți pe cărare și să nu faceți gălăgie. Veverița vă va spune mulțumesc!” le citi Luna șoricarilor.

Mai făcu câteva fotografii și cu acest panou și puse apoi aparatul foto în rucsac.

— Mi se pare foarte drăguț, spuse ea. Până acum, nu observasem panourile.

Daisy fugi de lângă ea.

— Luna, vino cu mine. Știu unde se mai găsește un indicator.

Luna se grăbi să o urmeze pe Daisy. Au ajuns pe o potecă îngustă.

— Aici este, răsuflă din greu Daisy. Este tot ceva cu copaci.

până la bursucul bătrân, până atunci, i-a bucurat cu muzica ei de flaut pe toți locuitorii pădurii. Chiar și animalelor periculoase li se părea vrăjită muzica ei.

— Nici pe mine nu m-a impresionat, râse de ea cea de-a doua cioară. Te simți cumva jignită? Muzica este o chestiune de gust. Ca să fiu complet sinceră, mie cel mai mult îmi place muzica noastră.

Nici Luna nu vru să se lase mai prejos. Era clar că păsările erau puse pe hartă.

— Poate aveți voi vreo problemă cu auzul, le spuse ea. Eu nu știu cum s-ar putea considera muzică croncănitul vostru. Când strigați așa, mă ia și durerea de cap.

Cele trei ciori începură să țipe entuziasmate.

— Așa o fi, jubilă cea de-a treia. Nouă ne place, iar pe tine te enervează. Sări curioasă lângă Luna și ciuguli din flaut. Chestia asta strălucește tare frumos. Am auzit că este foarte vechi și valoros. De ce nu-l vinzi?

— Nici nu mă gândesc, spuse Luna enervată. Cum de ți-a venit ideea asta?

— Este cumva din aur? Întrebă prima cioară. Ochii îi luceau lacom.

— N-are nicio importanță din ce

material este făcut, răspunse Luna evaziv. Totuși, nu-și putuse ascunde tremuratul din glas. Mult mai important de-atât este că, datorită faptului că pot cânta la el, pot vorbi cu animalele. Dacă aveți vreo problemă, vă pot ajuta. Am reușit să fac asta de multe ori.

Încercă să respire calm.

— Și, mai exact, ce probleme au veverițele?
întrebă Luna.

Drago pufni și lătră un șoarece care tocmai le
tăiase calea.

— Habar n-am! Și nici nu-mi pasă.

Luna nu reuși să scoată de la șoricari mai mult
de-atât.

Când erau înfometaji, câinii era foarte prostdispuși
și mai puțin vorbăreți. Acum, când ajunseseră la
cabană și își parcase bicicleta, și stomacul Lunei
chiorăia zgomotos.

Cu toate acestea, le-a dat mai întâi de mâncare lui
Drago și lui Daisy. Imediat ce intră în casă, sună și
telefonul.

— Luna, sunt mama. Mă reped până în oraș că
trebuie să iau portativele pentru concert pentru
domnul Jupiter. Ai salată pe bufet, iar sosul este
în frigider. Te rog, încălzește-ți în cuptorul cu
microunde o porție de lasagna. Te descurci?
Luna confirmă cu o mișcare din cap.

— Sigur că da, mama. Doar nu mai
sunt bebeluș. Dar tu când ajungi
acasă? După înot, aș vrea să fac clătite
cu Melania, Dănuț și Călin.

În timp ce vorbea, se uită pe fereastră
și văzu că șoricarii se pregăteau
pentru somnul de după-amiază.
Castroanele lor de mâncare
erau deja goale.

Deodată, stomacul Lunei chiorăi
și mai tare.

